

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 228: Forslag til lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Af socialministeren (Karen Jespersen).

(Fremsat 16/4 97).

Sammen med denne sag foretoges:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 229: Forslag til lov om social service.

Af socialministeren (Karen Jespersen).

(Fremsat 16/4 97).

13) Første behandling af lovforslag nr. L 230: Forslag til lov om aktiv socialpolitik.

Af socialministeren (Karen Jespersen).

(Fremsat 16/4 97).

14) Første behandling af lovforslag nr. L 231: Forslag til lov om ændring af lov om social pension og lov om delpension. (Tilkendelseskompetence, administration m.v.).

Af socialministeren (Karen Jespersen).

(Fremsat 16/4 97).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Jørn Pedersen (S):

Det er jo en lang og flot proces, vi har været igennem, indtil vi i dag er kommet frem til første behandling her i Folketinget. Den har strakt sig fra 1995 og frem til 1997, og efter at de to rapporter i det tidlige efterår 1996 blev fremlagt, har der været to høringsrunder.

Der er utrolig mange, som har vist stor interesse i disse runder. Der har været omfangsrige og konstruktive høringssvar og forslag. Til gengæld er en del gået i helt forskellige retninger, og derfor har det naturligvis været umuligt at tilgodese alle ønsker og tanker i de endelige lovforslag. Men lovforslagene bærer alligevel præg af, at der er blevet lyttet, og at vi på mange områder har været imødekommende.

Vi står i dag med fire lovforslag, der hver for sig og samlet betyder en lang række forbedringer i forhold til den gældende bistandslov. Jeg vil nu tage dem en for en.

Om L 228, lov om retssikkerhed og administration på det sociale område:

Her fremgår det, at borgerne skal have bedre mulighed for aktivt at medvirke og få indflydel-

se, når sociale myndigheder behandler deres sag. Borgernes retssikkerhed skal styrkes. Der peges på hurtig sagsbehandling og pligt til at give borgeren besked. Senest 8 uger efter første henvendelse om løbende hjælp til forsørgelse skal der foretages kvalificeret vurdering, og ansøgeren skal have skriftlig besked.

Hovedreglen bliver, at den kommune, som borgeren opholder sig i, har pligten til at give hjælp. Borgernes pligt til at afgive oplysninger samles også et sted. Der er også her tale om to klare administrative forbedringer.

Kommunernes tilsyn præciseres. Kommunen får pligt til at have et koordinationsudvalg for den forebyggende arbejdsmarkedsindsats, og kommunerne får tilkendelseskompetencen for alle former for førtidspension. Det er dog i L 231, som jeg kommer til senere.

Det afgørende her er, at arbejdsmarkedets parter bliver aktive medspillere på det socialpolitiske område. Det anser vi for at være en fordel. Vi anser det også for at være positivt med det enstrengede ankesystem. Det bliver en klar forenkling i forhold til det nuværende system.

Om L 229, lov om social service:

Her videreføres de generelle principper fra bistandsloven. Målgrupperne er de samme, men der er sket en forenkling og modernisering af reglerne og på flere områder en forbedring af tilbudene. Formålet er at styrke den forebyggende indsats, at sætte fokus på at tilgodese de svageste stillede gruppers behov, at styrke den enkeltes ansvar og muligheder, at sikre større brugerindflydelse på servicetilbud, at opnå bedre sammenhæng og størst mulig forenkling, at forbedre gennemskueligheden i forhold til opgave- og ansvarsfordelingen samt finansieringsreglerne.

Som eksempler, og der er mange, kan nævnes børneområdet. Her understreges betydningen af det forebyggende arbejde. Der er udbyggede formålsbestemmelser både for dagtilbud til børn og unge og for den særlige støtte til børn og unge. Desuden sker der en opstramning af reglerne for særlig støtte. Netop dette har jo været noget, som har været langt fremme i den offentlige debat på det seneste.

På voksenområdet er der en række ændringer, der skal forbedre indsatsen for de særlig udsatte grupper. Der skal ydes en helhedsorienteret indsats afpasset efter den enkeltes særlige behov. Det drejer sig om tilbud til grupper med betydelig nedsat fysisk eller psykisk funktions-